

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 4CoP/2/2016  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8315206134  
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2016  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8315206134.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a sudcov JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Anny Ilčinovej v právnej veci starostlivosti súdu o mal. D. X. I., nar. X.X.XXXX, bytom u matky, v konaní zastúpená Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Y., kolíznym opatrovníkom, dieťa rodičov D. I., nar. XX.X.XXXX, bytom B. XX, Y., t. č. bytom B. D.. XX, XXX XX Y..a., S., L., zastúpená splnomocnenou zástupkyňou E. B., bytom B. XX, Y. a I. I., nar. X.X.XXXX, bytom T. XXX/XXX, Y., t.č. M. oddelenie D., PP-XXX, O. D., o zníženie výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Y. č. k. 19P/147/2015-51 zo dňa 20.10.2015 takto

### rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

### odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého návrh otca na zníženie výživného zamietol. Vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení poukázal na dôvody návrhu otca na zníženie výživného, ktorým je súčasný stav na strane otca, ktorý dňom 9.4.2015 nastúpil do výkonu trestu odňatia slobody, ktorý v čase podania návrhu vykonával v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v T. - E.. Súd poukázal na stanovisko účastníkov konania, citoval ust. § 62 ods. 1, 2, 4, § 75 ods. 1, § 78 ods. 1, 2, 3 Zákona o rodine a uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Y. sp. zn. 18C/3/2001 zo dňa 15.3.2011 bolo manželstvo rodičov maloletého dieťaťa rozvedené a mal. D. X. bola zverená do osobnej starostlivosti matky a otec bol zaviazaný prispievať na jej výživu sumou 130,- Eur mesačne s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku. Trestným rozkazom Okresného súdu Y. sp. zn. 4T/108/2014 zo dňa 8.9.2014, bol otec maloletého dieťaťa odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. c) Trestného zákona a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní jedného roka z dôvodu zanedbania povinnej výživy vyplývajúcej mu priamo zo Zákona o rodine, ako aj uloženej povinnosti prispievať na výživu maloletému dieťaťu mesačne vo výške 130,- Eur. Od januára 2013 doposiaľ, t. j. v čase rozhodovania o posudzovaní trestnej zodpovednosti otca maloletého dieťaťa bol dlh na výživnom vo výške 2.340,- Eur. Súd poukázal na správu Ústavu na výkon trestu odňatia slobody X., z ktorej vyplýva, že otec je vo výkone trestu odňatia slobody od 15.4.2015, bol pracovne zaradený od 8.5.2015 do 8.9.2015 a následne od 17.9.2015, pričom jeho priemerná čistá mesačná odmena za obdobie máj 2015 bola vo výške 95,24 Eur.

Súd posúdil dôvod návrhu otca na zníženie výživného ako za okolnosť, ktorú si otec maloletého dieťaťa spôsobil sám tým, že si znížil schopnosti a možnosti platiť výživného jeho zavinením a to zanedbávaním povinnej výživy, kvôli ktorému úmyselnému konaniu sa v súčasnosti nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, objektívnej nemožnosti plniť svoju vyživovaciu povinnosť, ktorú skutočnosť nemožno vykladať

na ťarchu maloletého dieťaťa s poukazom na čl. 32 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd. Z tohto dôvodu súd prvého stupňa návrh na zníženie výživného zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku.

V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie otec maloletého dieťaťa. Nesúhlasil s posúdením nedôvodnosti návrhu na zníženie výživného. Poukázal na skutkové okolnosti, ktoré nastali z dôvodu vydaného trestného rozkazu a nástupu do výkonu trestu odňatia slobody s tým, že ďalej uviedol, že má ešte ďalšiu vyživovaciu povinnosť k mal. T. C.. K objektívnym okolnostiam týkajúcim sa neplnenia si vyživovacej povinnosti uviedol, že bol dlhodobo nezamestnaný, bez príjmu a v súčasnosti nie je v jeho možnostiach a schopnostiach prispievať na výživu maloletej sumou 130,- Eur, lebo aj keď je síce vo výkone trestu odňatia slobody pracovne zaradený, na úhradu svojich potrieb mu ostáva 20,- Eur. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok a určiť výživné vo výške 30 % sumy životného minima s účinnosťou od 9.4.2015 alebo rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Kolíznym opatrovníkom, ani splnomocnená zástupkyňa maloletého dieťaťa sa k doručenému odvolaniu písomne nevyjadřili.

Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 Občianskeho súdneho poriadku, bez nariadenia pojednávania s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke (§ 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 1, 3 Občianskeho súdneho poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné.

Oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom, ako aj právnym posúdením veci, odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvého stupňa.

K odvolaniu otca uvádza, že namietané nesprávne posúdenie zisteného skutkového stavu nebolo dôvodné. Je nesporné, že súd prvého stupňa pri posudzovaní dôvodnosti návrhu na zníženie výživného porovnával pomery v čase predchádzajúcej právnej úpravy, t. j. v konaní vedenom na Okresnom súde Y. pod sp. zn. 18C/3/2011 s pomermi v čase podania návrhu na zníženie výživného. V čase predchádzajúceho konania bol otec maloletého dieťaťa bez príjmu, nezamestnaný, nevykonával živnostenskú činnosť, nemal ani nárok na dávky v hmotnej núdzi, avšak výživné bolo určené dohodou vo výške 130,- Eur na mal. D. X.. Pred nástupom do výkonu trestu odňatia slobody, otec vo výsluchu v rámci dožiadaného súdu uviedol, že prevádzkoval živnosť s tým, že podľa jeho vyjadrenia bol v strate. K tomu odvolací súd uvádza, že je v možnostiach a schopnostiach otca zabezpečiť si príjem na plnenie si vyživovacej povinnosti, pokiaľ pred nástupom do výkonu trestu odňatia slobody prevádzkoval živnosť. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvého stupňa, že nástup do výkonu trestu odňatia slobody v súvislosti so zanedbaním povinnej výživy si spôsobil otec maloletého dieťaťa sám, a to dlhodobým zanedbávaním vyživovacej povinnosti, ktorá okolnosť nemôže byť následne dôvodom pre zníženie určeného výživného. Maloleté dieťa navštevuje základnú školu v zahraničí, s čím sú pochopiteľne zvýšené výdavky, ako aj v súvislosti s nákladmi na chrup podľa vyjadrenia splnomocnenej zástupkyne matky.

Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku týkajúcu sa ďalšej vyživovacej povinnosti, ktorú súd prvého stupňa podľa vyjadrenia otca nezistil a na ňu neprihliadal. Z obsahu spisu ani z vyjadrenia otca v rámci dožiadaného súdu (v spise na č. I. 29) nevyplýva, že by mal ďalšiu vyživovaciu povinnosť, pričom na priamu otázku k počtu vyživovacích povinností sa otec vyjadřil, že nemá ďalšiu vyživovaciu povinnosť voči iným osobám. Z tohto dôvodu uplatnenú námietku týkajúcu sa nedostatočne zisteného počtu vyživovacích povinností nemožno považovať za opodstatnenú. Bolo povinnosťou otca maloletého dieťaťa preukázať tvrdené skutočnosti týkajúce sa počtu vyživovacích povinností, ako aj celkových majetkových pomerov, lebo zo správy Daňového úradu G., pobočka Y. (v spise na č. I. 17) vyplýva, že otec maloletého dieťaťa nepodal ako daňový subjekt daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2014. Navyše z dôvodu výkonu trestu odňatia slobody nedošlo k zrušeniu živnosti, ale len k jej pozastaveniu, ktorá skutočnosť vyplýva zo spisu (na č. I.10).

Výživné je osobným právom dieťaťa. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov, ktorá je daná sociálnymi a majetkovými možnosťami a schopnosťami rodičov, čomu zodpovedá aj určená výška výživného. K určeniu výšky výživného v rozvodovom konaní došlo na základe vzájomnej dohody medzi rodičmi maloletého dieťaťa. Neplnenie zákonnej vyživovacej povinnosti právom zakladá trestnoprávnu zodpovednosť, t. j. prečin zanedbania povinnej výživy, lebo obaja rodičia sú povinní prispievať na výživu maloletému dieťaťu, dokiaľ dieťa nadobudne schopnosť samo sa živiť (§ 62 ods. 1 Zákona o rodine). Určená výška výživného slúži nielen na uspokojovanie odôvodnených potrieb spojených s návštevou školy a prípravou na budúce povolanie, ale aj s uspokojovaním potrieb bývania, mimoškolských aktivít a odôvodnených potrieb spojených s nepriaznivým zdravotným stavom. Výživné je osobným právom dieťaťa, na ktorú skutočnosť nebolo možné neprihliadať vzhľadom na vek maloletého dieťaťa, výšku určeného výživného, ako aj skutkové okolnosti veci, ktoré v konaní nebolo možné posúdiť ako podstatnú zmenu pomerov z dôvodu, lebo do výkonu trestu odňatia slobody sa dostal otec maloletého dieťaťa sám vlastným zavinením, t. j. neplnením si zákonnej povinnosti, ako aj povinnosti určenej rozhodnutím súdu (§ 75 ods. 2 Zákona o rodine).

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny v súlade s ust. § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

O trovách odvolacieho konania účastníkov bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 146 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že odvolací súd vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania podľa jeho výsledku, lebo sa jedná o konanie, ktoré možno začať i bez návrhu (vec starostlivosti súdu o maloleté dieťa).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti rozsudku odvolanie nie je prípustné.